

βουλό; Και πίσω, νά, προς τὸ καμάτιωμα τοῦ κάμ-
που, κάποιοι σὺν ἀργυροῦροι καθάλλοιρες ἀκοῦ υ-
θοῦν Κ' ἐνδ', θαρραίς, τὸν ὀλοῦπιτρον ἀγῶνα πο-
λεμοῦν. προσέρχουσιν καὶ τὸ ἔγγραφο τὸν ἀντιθάνατο
παρηγορεῖ γὰρ καὶ τὸν «ἐρ' ἐν ὅ τοῖς ἀγῶσι τοῖς
ἀντιθέτοις».

ΟΙ ΓΥΡΙΣΜΟΙ

Κάθε βράδι ἡ τῆς περιπέτειος μὲ γύρω ὅ
τὴν πόλιν, μονόχορ ἀπὸ τὰ ψιλόματι τῶν λόφων
τῶν ἱερῶν, ἀπολαύω καὶ χαίρω τὸ γυρισμὸ τῶν
κοιμιῶν ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν τοῦς.

Πέρα ἐκεῖ, ὅ τὸ μαρτυρικὰ ἀπογραφεῖα, πηγαί-
νουν καὶ ζητήσουν κάποιον ἀπὸ τὰ ἐτοιμασμένα τοῦς
τραπέζια. Τραπεζία νεαρικὰ, ποῦ προοικαλοῦν τοῦς
ἀφῶστατοῦς τοῦς νεοφύλακους. Τὶ γυμναστὰ ἐκεῖ
τότε καὶ τὴ δειπνὰ ἀφῶστατα!

Κι' ἀληθινὰ ἀφῶν χρηκοκότητων τρώγοντας
μαῦρα κρέατα κ' αἷματι μαῦρα, ποῦ γῆ καὶ θά-
λασσα καλόδοτες τοῦς τα προσδέρνουν, τότε παιδιὰ,
μὲ τὸ ἄλιόματι τοῦ αἵματι, στρέφουν τὸν πόθον
τοῦς ὅ τῆς μαρινῆς φύλας, ὅπου ὁ θρωπὸς ἀγῶν,
γαλιανὸς ὁ ἔπινος, ἡμερὸ τὸ ἔπινυμα τὴ περιμένει.

Κι' ἀρχίζει τὸ ταξιδί τοῦ γυρισμοῦ. Δυὸ δυὸ
ξεκινοῦν καὶ φεύγουν τὰ κοράκια. Κι' ἀν τ' ἀπαν-
τήσῃ τριμηνία, κι' ἀν τὸ πέλαγο ἀργισμένον τὸν εἰ-
τουχισμένον δρόμο τοῦς φρονέσῃ, σταθερὴ ἡ ματιὰ
τοῦς προσομιλῶνται ὅ τοῦς βράχους τοῦ Λυκαβήτου
καὶ ὅ τὰ Πεντελικὰ τὸ νηροτοπίαι, ποῦ ἀπὸ μα-
κριὰ τὸ ὄραμα τοῦς κυβερνοῦν καὶ δέρνουν.

Κάθε βράδι τὴν ὄρα τοῦ ὀμορφοῦ γυρισμοῦ,
πρόσχαρος χιμερὸ τὴ μονότονη κρουσὴ τῶν κο-
ρικίων, καὶ μ' ἀντιχαιρεταί κ' ἐκείνη μὲ τὴ χαρὰ
τοῦς.

Κάθε βράδι κ' ἡ ζυγὴ μὲν γυρίζει ἀπὸ τ' ἀγρία
τῆς ἡμέρας θεοφανόμενα μαζὶ μὲ τὰ κοράκια. Καὶ
βρίσκει, συντρόφισσα τῶν κορικίων, μιά ἀπόκρυψη,
μιά ἀπόκρυψη βολὰ νὰ ζαποστάσῃ.

Λόγοντος, 1903

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- ΠΑΙΑ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ: Τὰ Περιοδικά μας (Παναθήναια, Πεντακοστήκη, Διπλόκη τῶν Παίδων, Κριτική κλπ.
- ΚΟΝΕΜΕΝΟΙ: Μίγες Ἀλέξανδρος καὶ Βιτσέντος Μπολλίνης.
- ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ: Τὰ Ἑβραϊκά τοῦ Νίτσε.
- ΠΑΝΟΥ ΚΑΛΟΘΕΟΥ: Πιεζὲ ποιήματα (Ταξιδιάρικα).
- ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΗ: Μιαλοσινὴ ἀγάπη (ποίημα).

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΛΟΙ

JUDAS ERBANT

ΜΠΕΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ...

— Καὶ κρατῆσαι πολύ, κυριέ Γιάνη, ἀπὸ τὴ
Κακὴ Σαχλῆ! Παναγιὰ μου! Τοῦ πόλεμος γῶ τοῦ
χριστιανοῦ πῶς ἀπὸ τὸ ταξιδί δὲν μ' ἀρέσει καθό-
λου, ἀλλ' ἀπὸ τὸς ἔχει ἕνα κερὰν ἀγῶστο.

— Ἄρ' ὄχι, κερὰ, ὡς μισθὸν ὄρα δρόμος, πέρα
πίσω. Σ' τὴ μέση εἶν' ὁ Πλάτωνος, μὲ τὸν Ἀι-Νι-
κίλια καὶ δὲ ὄρα ἐκπαιδεύουμε λιγάκι, νὰ ρεῖ
ψοφὴ καὶ νὰ πιῶμε νερὸ ἀπ' τὴν Κρούα Βρύση ἀθι-
νατο νερὸ, κερὰ, κροστὰλλο μονάχο!

— Ἔστιν καμμιὰ βρύση καὶ περὶ;

— Βγάιν' τὸ νερὸ ἀπ' τὸ βράχο καὶ πέρα ἀπὸ
ψαλὸ σ' τὴ γούρνα τῆς σπηλιάς.

Ο ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῶν πλι-
τειῶν Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑ-
πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τρο-
χιοδρομίου (Ὁφθαλματρειῶν), Σταθ-
μοῦ Ὑπουργείου σιδηροδρομίου (Ὁμό-
νοια).

Ὁ ΝΟΥΜΑΣ δέχεται ἀπὸ τίς ποσ-
χίς καὶ τριμίνους συνδρομητές, μὲ δυὸ
δραχμὲς προπληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΕ ΦΤΑΙΝΕ

τὰ καμμένα τὰ παιδιὰ ἀν ξεμουρλάθησαν καὶ
πάλι μ' ἕναν ἀνδριάντα, ὁ ὅποιος ἀπὸ καιρὸ
ἔπρεπε νάχη στηθῆ κάπου, ἢ καλύτερα νὰ μὴν
ἔχη στηθῆ πουθενά, μὰ νὰ μὴν στημένος μο-
νάχα στ' Ἀνάπλι, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ
ἀνάγκη νάχη κάθε χωριὸ καὶ κάθε πόλι τῆς
Ἑλλάδας τὸν Κολοκοτρώνη τῆς, ὅπως εἶχε
στὴν ἀρχαιοῦτητα κάθε γωνιὰ τῆς Ἀθήνας τὸν
Ἑρμῆ τῆς.

Δὲ φταίνε τὰ καμμένα τὰ παιδιὰ! Ἄν δὲν
κοιτάζουσιν τὴ δουλειὰ τοῦς, ἀν δὲν νοιάζονται
γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦς κι' ἀν ρίχνονται κάθε
λίγο καὶ λιγάκι σὲ τερταρινικούς ἀγῶνες πότε
γιὰ τὸ Ἐθαγγέλιο, πότε γιὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ
Κολοκοτρώνη καὶ πότε γιὰ κάθε ἄλλο πρᾶγμα,
ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦς, τὸ φταιξιμὸ δὲν εἶναι
δικό τοῦς ἀλλὰ τοῦ κανακαρικοῦ Ἀθηναικοῦ
τύπου ποῦ τοῦς ἀνάβει τὴ φωτιά, ποῦ τὰ ἐξε-
ρεθίζει, ποῦ τοῦς σηκώνει τὰ μυαλά, γιὰ νὰ
γεννάῃ ζητήματα καὶ γιὰ νὰ μαζώνη πεν-
τάρες

Καμαρῶντε τί ἔγραφε μιά ἐφημερίδα προ-

— Ἦ εἶναι πάλι ἀπὸ τῆς σπηλιάς ἡ γούρνα;
— Ἔ μορὲ χαϊθῶνα πόνει οἱ γουαίτες! Ἄμ
ὄρα τὰ δὲς γιὰ σὲ λίγου, κερὰ, τί μ' ἀρωτῆς ἔδιναι;
Ναὶ κατ' ἀπ' τὴν πηγὴ ἔχει μιά σπηλιὰ στενὴ
καὶ βαθιὰ, ποῦ κανεὶς δὲν μπαίνει μέσα γιὰτ' εἶναι
στοιχειωμέν'...

— Χριστέ μου! Καλὸ τί μοῦ λές!

— Ναί, ναί! Ἄκ' ποῦ σοῦ λέω. Γιὰπὲ μέσα
κόκαλα ἕνα σωρὸ, σωστὸ κοιμητήρ! Μπρὸς σ' τὴ
σπηλιὰ πέφτει τὸ νερὸ κι' ἔσκαψε σ' τὴ βράχο μιά
γούρνα... Ντέ, ρέ, ψοφίμα τοῦ διαόλ', ντίεε!

— Μὴν τὰ χτυπῆς, Γιάννη, τὰ ζα! Τί νὰ σοῦ
κάνουν τὰ φτωχά; Σ' τὴν κακοτοπιὰ λαχανιάσκει.

— Μείνουμε πίσου, κερὰ, μὲ τῆς κουβέντες; Ἄς
τοῦς τὸν ἀρετικὸ πῶς πᾶει πηλάκα! Ἀρετικὸ! Ἔ
ἀρετικὸ!

— Ἐκεῖνος, μορὲ μάτια μου, μ' ἔρριξε σ' τὰ
καταβράχια καὶ τῶστρεψε μιά χαρὰ. Καρὸ δὲν τοῦ
κίγαται τ' ἀσπυροῦστο!

Ἀλήθεια χειρότερα καταβράχια δὲν μπορούσε
ν' ἀπάντησῃ ἡ Κερὰ Νικολάκη, ἡ ἀφέντρα ἕνα
στενὸ στενὸ μονοπάτι, μὲ νεροφαγωμάτα σὲ πολλὰς
μερὲς ποῦ κι' ἕνα ζῶ τρώμαζε νὰ περῆσῃ, περιζῶνε
τὸ ἄγριο Σερβοῦνι, ἔχοντας ἀπὸ πάνω του θεώρατα

χτὲς ἀκόμα: «Δὲν ἔχομεν καμμιὰν ἀμφιβολίαν
ὅτι οἱ εὐγενεῖς καὶ φιλοπάτριδες φοιτηταὶ ἐξε-
γειρόμενοι κτλ. θὰ ἐπιβάλουν ἔστω καὶ διὰ
τῆς βίας εἰς τὸν κ. Δήμαρχον κτλ. Ἐκμεθα βέ-
βαιον ὅτι ὁ εὐγενὴς καὶ ἱερὸς ἀγῶν τὸν ἔπεισον
ἀνέλαβον οἱ ἐθουσιώδεις φοιτηταὶ τοῦ Πανε-
πιστημίου θὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἐὰν δὲ
ἐπιμείνουν τηροῦντες ἀνδρικὴν στάσιν μέχρι
τέλους ἢ νίκη θὰ στέψη ἀναμφοισθητῆτως τὰς
πατριωτικὰς τῶν ἐνεργείας».

Δυστυχῶς ἐκεῖνο ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχη γίνει
ἀπὸ καιρὸ τώρα στὸ Πανεπιστήμιο, δὲν ἔγινε
ἀκόμα. Δὲν ἰδρῦθηκε μ' ἄλλους λόγους κανέ-
νας ἀνπιταρταρινικός σύλλογος ἀπὸ φρόνιμα
παιδιὰ, καὶ τέτοιοι εὐτυχῶς εἶναι οἱ περισσό-
τεροι φοιτηταὶ, ποῦ νὰ βάλῃ γκέμι στοὺς δέκα
εἰκοσι ἔξ επαγγέλματος Ἀκαδημαϊκοῦς παρα-
ξίας καὶ νὰ ρημάζῃ στὸ ξύλο τοῦς φαμφρό-
νους ἐκείνους ποῦ γιὰ νὰ πουλήσουν ἕκαστὸ δια-
κόσια φύλλα καὶ νὰ πάρουν ἰσάριθμες πεντά-
ρες ἀναστατώνουν μὲ τίς ἀνοητίες τοῦς κάθε
λίγο καὶ λιγάκι, τὸ Πανεπιστήμιο.

Ο ΦΡΑΓΚΟΛΕΒΑΝΤΙΝΙΣΜΟΣ

Θριαμβεύει. Τρεῖς φύλλα ἑβδομαδιαία, οκτωβριὰ, μ'
ἐλληνοκρατοῦς τιτλοῦς, ἐκδίδονται ἀπὸ τὴς μερὲς:

Τὸ «Νισόμαρ», τὸ «Φρόντο» καὶ τὸ «Ἠθέρ».
Τὸ τελευταῖον μάλιστα ἔχει, καθὼς μὲς βεβαιώνει
τὸ πρόγραμμα τοῦ—γιατὶ ἀπὸ μοναχὴ εἰδήσει—
φύλλο ἀφροσύβη· μὲ γελοιογραφίαι ἀπὸ τὴς μερὲς,
μὲ κείρες-νεοκλίτες ποῦ εἰς ἀναγκασί τοῦ δὲν
εἶναι διὰ δεσποινίδας καθὼς διακηρύττει ἡ σέβαστὴ
διεύθυνσις.

Νοῦς ἰσπερὶν ποῦ γιν τὸ «Ἠθέρ» θὰ λάβουν
τὰ καταλλήλα μέτρα ὁ προσηγορῆς ντὸ ρὰ καὶ ἡ
λοὸς πενὰλ.

ΒΡΩΜΑ

καὶ δυσωδία δὲν ἐξέφευγε ἀπὸ τίς δηλώσεις τοῦ κ.
θεοτόκη, ὅπως θέλει, γιὰτὶ ἔτσι τὴν συμφέρει, νὰ
φωνάζῃ ἡ «Ἀκρόπολι».

Δὲ θέλει τὴ διαλύσι καὶ δὲν βιάζεται νάχη
στὴν Ἀρχή, ἀν πρόκειται νὰ μὴν ἔρθῃ κοινοβου-
λευτικῶς. Αὐτὰ εἶπε. Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμα: Ἦδὲ
στὸ Ἑθνικὸν συμφέρον ὑσιάζει τὸ ἀτομικόν.

Βλέπετε σὲς καμμιὰ βρώμα καὶ καμμιὰ δυσω-
δία σ' αὐτὰ τὰ λόγια;

Ἔμεῖς ὅσο κι' ἀν διαφωνοῦμε πρὸς τὸν σέβαστο

γαρμὸν καὶ κάττω μὲς ρεμματαριὰ, σ' τὴ καταβράχια
τοῦ Ἀθῆ βυθισμένη, ποῦ καὶ ποῦ ξεπριβαλλοῦνε
ψαλὸ καὶ θαρραίς πῶς κρέμονται μονοκόμματι βρά-
χοι, ἔτοιμοι σ' τ' ἀνέμου τὸ φύσημα νὰ κατακυ-
λήσουν σ' τὸ ρέμμα ἄλλο σπηλιὰς σκεταϊκῆς, μὲ
ἑυθέρων στόματα ἢ σ' τὰ σχοῖνα καὶ τ' ἀγριόβατα
μισοκυμμένα, σοῦ δίνουν τὸ φῶς τοῦ ἱεροῦ ἢ τῆς
Κακίης Νερκίδας, ποῦ πνίγει μὲ τὰ χάρδια τῆς καὶ
τὰ τρελλὰ φιλιὰ τῆς. Πιὸ ἄγριο μέρος σ' τὸ Γριπο-
νῆσι δὲν βρισκεται. Κανεὶς ἀπὸ καὶ δὲν περνᾷ τὴ
νόχτα.

— Παναγιὰ μου πρόφταξέ! Λίγο καὶ γαρμίζο-
μανε σ' τὸ ρέμμα... Βάστα, καμμένο Γιάννη, νὰ κα-
τεβῷ γιὰτὶ φοβᾶμαι νὰ περῶσω καθάλα! Βάστα καὶ
τὴ Λεϊμονιὰ νὰ κατεβῇ. Μπα! ἦρθαμε ἔδω ν' ἀρή-
στουμε τὰ κόκαλα μας!

— Κάτσετ' αὐτοῦ, κερὰ! Δὲν ἔχει φόβο. Ἐεῦ' τὸ
ζῶ καὶ διαλέει τὸ δρόμο. Γιὰ αὐτὰ καὶ τ' ἀρεν-
τικὸ πῶς στάθηκε καὶ παραμονεύει. Τί γιὰ νὰ πᾶ-
θαι καὶ κάτου;

Ἀληθινὸς ὁ Κύρ Νικολάκης, ὁ ἀνδρὸς τῆς, ποῦ-
ταν κάμποσο προχωρημένος, στάθηκε χῆσρα καὶ
φρονότανε συλλογισμένους. Ἦ λόγος τοῦ σῆκωσι τὸ
κερὰν τοῦ θυρωμένου, χιλμίντρασε καὶ πᾶτημα δὲν
πήγαμε, σὺν κάττω κακὸ ν' ἀγροικοῦσε. Λιγάκι πιο

Ἀρχηγέτην τῆς Σανίδας, δὲν εἶπαμε ποτὲ πῶς ἀποπνεύει δυσωδία ὁ μέγας πόθος του νὰ διαλυθῇ ἡ Βουλὴ καὶ ὁ ἀκόμα μεγαλύτερος νὰ μετακκομισθῇ ὅπως ὅπως στὴν Ἑξουσία.

Τὸ γούστο του κάνει καὶ ὁ κ. Θεοτόκης. Τὸ γούστο του καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Μὰ ὁ πρῶτος, καὶ κάνει τὸ γούστο του, δὲ βλάπτει καὶ κανένα. Ἐνῶ ὁ δεύτερος :

Κ' ΕΝΑ

παράτημα ποὺ δὲν ἐδόθηκε ἔδικα. Τὸ πήρε ὁ ἰκανώτατος καὶ εὐγενικότατος διευθυντὴς τῶν σιδηροδρόμων Ἀττικῆς κ. Π. Μπασιάνος, ὅλοι δὲ μὲ τὴν καρδιά μας ἐφρονιάζαμε ἕνα ἄκουσταμα πῶς τοῦ ἐδόθηκε τὸ χρυσὸ παράσημο τοῦ Σωτήρος :

— Ἀξίος! Ἀξίος!

Κ' εἶμαι σημασιῶς αὐτό, γιατί σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ὁ κόσμος τίς περισσότερες φορές διαφωνεῖ μ' ἐκείνους ποὺ ἀπονέμουν τὸ παράσημα καὶ φωνάζει : Ἀνάξιος!

Η ΦΑΡΣΑ

τοῦ τσιφουτ-παζχαριῦ τοῦ Νικαπείου ἐξακολουθεῖ μὲ με τὰ ὅλα τῆς.

Ἀπὸ τῆ μιὰ μεριὰ σπάζουν ὅλοι τὸ κεφάλι τους νὰ βροῦν μὲ ποῦ εὐσχημο τρόπο θὰ τραβηχθοῦν ἀπὸ καὶ μετὰ τὰ ἐκθέματα γιὰ νὰ μὴ πάθουμε κανένα μεγαλύτερο ματακράληκι ἀπὸ κείνο ποὺ πάθουμε, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ διοργανωτὴς του διορίζουν ἑλληνοδικὰ καὶ τάζουν στὰ θύματά τους βραβεῖα καὶ λαγοὺς μὲ πετραχίλια.

Στὸ μεταξύ ἡ Κυβέρνησις ποὺ φροντίζει μοναχὰ πῶς νὰ μὴν πέσῃ ἢ πῶς νὰ πέσῃ στὰ μαλακά, δὲν ριχνεῖ καὶ μιὰ ματιὰ στὸν ἀναπεπταμένο σὲ κάθε βραγαποντιὰ χῶρον τοῦ Νικαπείου, ἡ δὲ εἰκόνα τοῦ κ. ἀρχιπροέδρου τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς φηγουράρει στὶς στήλες τῶν εφημερίδων.

Θελετε καὶ ἄλλες πληροφορίες ἀπ' αὐτές :

Πηγαίνετε νὰ σὰς τίς δώσῃ ὁ κ. Κορδέλλας.

Τ' ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ

οἱ φουτῆται τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ θὰ τὸ κάμουν. Κεῖ εὐχόμεστε νὰ τὸ κάμουν μιὰ ὄρ' ἀρχίτερα. Καὶ νὰ συστήσουν τὸν σύνδεσμό τους—ἕνα σύνδεσμο ἀδελφικο, ὅπως τὸν ὄνειροπολοῦν, γιὰ νὰλληλοβοηθηθῶνται, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ κρατοῦνε ψηλὰ τὸ γόητρο τοῦ Πανεπιστημίου ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ ζητοῦν μὲ

πέρα ὁ Φῶτος, ὁ λεβέντης, ὁ ξακουστός ἀγωγιάντης σ' τὰ χωριά, ἐσκυθε καὶ κούταξε ἀνήσυχα τὸ ρέμμα, ἡ δὲθε κείθε μὲς σ' τὰ σχολικὰ καὶ τὰ πουργάρια ἔφαχνε, σὺν τῷ λαγωνικῷ ποὺ μυρίζεται τὸ κυνάγι. Πίσω πίσω φηγουράριζε. καθίλα σ' τὸ γαϊδάρο, ὁ Σιφνιώδης ὁ δάσκαλος, μὲ τὴ νησιωτικὴ βρακκα του καὶ τὴν τουργωτὴ τῆ ρεσάρκα μοναχ' αὐτὸς δὲν εἶχε ὄρεξι, νὰ σκελετίσῃ τὸ μυαλό του. ἦρνε τὸ γαϊδάρι του νὰ ὀδηγιέται μοναχὸ του καὶ μὲ πολλὰ εὐχρηστίστησι, καθίλας ἔδειχνε, ξεφλούδιζ' ἕνα ξυλάγγουρο.

— Μὰ τι νὰ πάθανε καὶ κἀτω, κερά, καὶ στριφογυρνῶνε : ἄκου τὸ ἔτι τοῦ ἀρέντη πῶς χιλιμιντρέει! — εἶπε ἡ λεβέντισα ἡ Λεβωνιά, π' ἀκούθαγε παντοῦ τὴν κυρὰ τῆς ὅπως ὁ ἦσκιος τῆς.

— Ξέρω καὶ ἐγώ, παιδί μου, τί πάθανε : ὁ Θεὸς νὰ μὴς τὰ βγάλῃ πέρα μ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι! Ἄμ παπῆς βρέθηνκε μπροστὰ μας σὺν κινήσαμε καὶ καλὸ θὰ ἰδοῦμε :

— Ντέ, ρὲ ψοφίμια! πανάθεμα τὸ γονιὸ σας, ντί!

— Παναγιὰ σώσε! Μαὶρὲ Γιάννη ἔχεις σκοπὸ νὰ μὴς γαρματοσακίσης : μπρὲ δὲ βλέπεις πῶς τρομάζουν νὰ περάσουν ἀπὸ μιὰ σπιθαμὴ τόπο : Πίσω σ' ἔχω Σατανῆ!

φατριαστικὲς συγκεντρώσεις καὶ μὲ ταρταρινικά καμώματα νὰ τὸ κυλοῦν στὸν βόρβορο.

Εὐγε στὰ φιλότιμα παιδιά! Καὶ μακάρι ὁ σεμνὸς κ' ἠθικώτατος σκοπὸς τους νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ καὶ γιὰ τῆς Πατρίδας τὸ καλὸ.

Μέσα σ' αὐτὴ τῆ Σαχάρα τοῦ Ταρταρινισμοῦ, χρειάζεται καὶ μιὰ τέτοια δροσερὴ ὄσσις.

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Διὰ τῆς βίαις

Ἄδωνις ἐξαναγκάζεται ν' ἀρέσῃ, χωρὶς νὰ ὑποκύψῃ κ' ἐξαπλοῦτ' ἀσήμεριων, καὶ ἀναπνεύει εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀφροδίτης, ἐνῶ ἐκείνη ἐφορμᾷ εἰς τὴν ἀναπνοὴν του ὡσάν νὰ ἦτο λεία καὶ τὴν ὀνομάζει τῆς Χάριτος αἰθέρα καὶ Οὐράνιαν δρόσον. Ἐπιθυμεῖ νᾶταν τὰ μάγουλά τῆς ἀνθροσπαρμένοι κηπαι, νὰ τὰ βρέχῃ αὐτὴ ἡ θεία δρόσος. ὦ, ἰδέτε πῶς τὸ πουλι μπλέκεται στὴν παγίδα ἔτσι κ' ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς ἐμπλέκεται. Τὸν ἐξοργίζει ἡ αἰσχύνῃ καὶ ἡ δειλὴ ἀντίστασις, καὶ αὐτὸ προσθέτει θεληγητρα νέα στοὺς ἐξηγριωμένους τοὺς ὀφθαλμούς του.—Ἢ βροχὴ ἔπυταν πίπτει σὲ ρυάκια γεμάτων, τὸν ὑποχρεώνει τὴν ὄχθην του νὰ ξεχειλίσῃ.—Ἰκετεύει ἐπιχαρίτως καὶ παρακαλεῖ, διότι ζητεῖ τοιοῦτοτρόπως τὴν φωνὴν τῆς νὰ τονίσῃ, γιὰ νὰ μαγεύσῃ ὅσα ποῦ λατρεύει, ἐνῶ ἐκεῖνος σκυθρωπότερος ἀρνείται καὶ ὀργίζεται καὶ συνεχῶς ἀλλάζει χροῖμα. Ἄλλοτε εἶναι κόκκινος καὶ ἄλλοτε πάλιν χλωμὸς ὅπως ἡ τέφρα. Ὅταν κοκκινίζει, τὸν ἀγαπᾷ ἐκείνη, καὶ ἔταν χλωμαίνῃ τῆς φαίνεται πῶς ἐμορφος, γεμάτος μὲ νέα θεληγητρα. Ὅπως τὸν βλέπει τὸν ἀγαπᾷ, ἐνῶ σ' ἀθάνατό τῆς χέρι ὀρρίζεται νὰ μὴ ἀποσπασθῇ ἀπὸ μέλλον

ἀπὸ τὸ ἀπαλὸν του στήθος προτοῦ κάμῃ εἰρήνην μὲ τὰ δάκρυα, ποῦ τρέχουν στὰ μάγουλά τῆς συνεχῶς καὶ τὰ ὑγραίνουν καὶ συνεχῶς φιλονικοῦν. Ἦνα καὶ μόνον φίλημα ἄρκει τὸ πᾶν νὰ ἐξοφλήσῃ. Εἰς ὅλα αὐτὰ ψηλὰ ὁ Ἄδωνις σηκώνει τὴν κεφαλὴν του καὶ σὺν ἕνα ὄρειο πετῆ ἀναμέσου στὸν κυμάτων καὶ χάνεται ὅταν τὸ παρατηρήσουν. Κ' ἐνῶ προσφέρεται νὰ τῆς παραχωρήσῃ, ὅτι ζητεῖ, εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου τοῦ τείνει τὰ χεῖλη τῆς, ἔτοιμα νὰ ἀρπάσουν τὴν πληρωμὴν, τὰ μάτια του καμμοῦν καὶ ἀλλαχοῦ τὰ χεῖλη περιφέρει.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. ΚΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

πτυχιούχος Γαλλικῆς Σχολῆς (Bachelier es Lettres et es sciences), διακούσας δὲ ἐπὶ ἔτη μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων, ἀναλαμβάνει παραδύσεις Γαλλικῆς καὶ ἰδιαιτέρως προγυμνάσεις μαθητῶν καὶ φοιτητῶν.

Ἀπευθύνεται :

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἢ ἐ' Ἐπιπένησος

Ὁδὸς Ἐρμού καὶ Φωκίωνος

καθηγητῶν κ. ΘΙΑΣΜΑΧΟΝ ΜΑΛΙΑΔΗΝ.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελειότερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλουσιώτερον εἰς μηχανήματα

ΕΚΤΕΛΕΙ ΣΙΑΣΘΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ -- ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 28

ATELIER DE RÉLIEUR

N. S. LARDIS

ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.

— Ἄμ οὔτε πίσω οὔτε μπρὸς νᾶβῃ, κερά! πα νᾶθεμά σου, τραγογένης εἶναι πάντα...

— Ἄχ, ἄχ, ἄνδρα μου, τί μοῦκανες! Ἔρτυσα σήμερα φαρυάκι, ποῦ νὰ μὴν ἔσωνα νὰ σ' ἄκουγα, ἢ μωρόπιστη, ἢ μαυρομοῖρα... Ἔνοια σου! Αὐτὸ θὰ μοῦ γίνῃ μάθημα—φώναξε ἡ ἀρέντρα κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ, καὶ δάγκανε τὸ δάχτυλό τῆς καὶ σειοῦσε ροβεριστικὰ τὸ χέρι τῆς, σὺν ζύγωσαν πᾶ σ' τὸν ἄνδρα τῆς καὶ μπροῦσε νὰ τὴν... καμαρώσῃ.

— Κελῶς τῆνε τὴν εὐγενικεῖά μας τὴν τουργιά! εἶπ' ὁ δάσκαλος μ' ἀγαθὸ χαμόγελο νὰ σὰς φιλέψω δὲ λιγάτσι ξυλάγγουρο δὲν θὰ τὸ πάρετε :

— Ἄσε με, χριστιανέ μου, στὸ χάλι μου, μὲ τὸ ξυλάγγουρό σου! Λοιπόν, ἄντρα μου, δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ πᾶμε μαζί σ' τὴν Κούμη; Δὲν τὸ περίμενα, μὰ τὸ Θεὸ, τὸ διαζύγιο δῶ πέρα σ' τὰ κατσαβραχὰ!

— Μὴ σουζῆς ἔτσι, βρε γυναίκα—εἶπ' ἐκεῖνος μὲ κατεβασμένα μούτρα—μὲς σ' τὴ φουρτούνα μας οἱ φωνάρες σου χρειάζοντανε γιὰ νὰ χύσουν λαδί.

— Ἢ ἀφεντιὰ σου φαγώθηκες νὰ χωθῆς σ' αὐτὴ τὴ φουρτούνα σ' τὰ καλὰ καθοῦμενα. Ἀμέτη Μωκμέτη μοῦθελες νὰ κάνεις τέτοιο βρωμοταξεῖδο γιὰ νὰ φηγουράρης κουμπάρος σ' τὴ Κούμη! Σοῦλεγα

ἡ κακομοῖρα : βρε ἄντρα μου, εἶνε μακρὸς ὁ δρόμος, λένε πῶς εἶναι κακοτοπιὰ, θὰ ὑποπέρωμε, ἐσὺ τίποτα! μωρ' ἔλα νὰ πᾶμε κελίτερα μὲ τὸ βαπόρι, ἐσὺ τίποτα! Ἢ εὐγενεῖα σου σ' τὴ Ἰαλίασσα ζαλιζόσανε, ἐγὼ ποῦ γαρματοσακίσηκα σ' τὴν ἔρα, τι νὰ εἶπῳ :

— Ἦρε ἀδερρό, εἶπ' ἐκεῖνος κοροῦδεύοντας— ἦμαρτον, ἐπὶ τέλους, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιόν σου!

— Αὐτὰ ξέρεις ἐσὺ, προκομμένη! Σ' τὴ χειρότερη κακοτοπιὰ μὲς ἄριστος δὺς γυναίκες καὶ τὸ στριψὲς μπροστὰ χωρὶς νὰ ἰδῶσῃ τ' αὐτὴ σου γιὰ τίποτα βρε μὲς ρίξανε τὰ ζῆ, βρε βασανισθήκαμε...

— Σασμοῦς, ἐπὶ τέλους, δικαίε! Ἄν τραβήξῃ λίγο πιὸ μπροστὰ τῶκανα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ δρόμο δὲν μπορῶ τῶρα νὰ σοῦ πῶ, κᾶτι μοῦ φωνάκε ὑπαπτο...

— Ἦ τι τρέχει, καλέ, παλι : Μπρὲ καὶ βρασκονται δῶ πέρ' ἀγριογούρουνα, λύκοι : ὦ συμφορα μας! ἄλλα παλε τούτα! Ἄμ τῶπα γῶ, ἡ δύστυχη, τῶπακα!

— Ἄς τραβήξωμ' ἀφεντιὰ δὲν ἀγριεῖται γιὰ τίπτα, ἔτσι θὰ σ' φάνηκε! — Εἶπ' ὁ Φῶτος γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα μικρὸν ἀνήφορο ποῦτανε μπροστὰ καὶ ἔβλεπε κανεὶς ἀπὸ καὶ ὅλο τὸ μονοπάτι.